

stadganden i öfverensstämmelse så väl sinsemellan, som ock med nu gällande kommunalförordningar, samt till nästa Riksdag inlämnade nådigt förslag till ny författning i ämnet.

Stockholm den 27 Januari 1871.

H. A. Witt.

N:o 33.

Af Herr Peter Petersson: Om förkortning af tiden, inom hvilken häktad person bör inställas för rätta.

Såvidt lagstiftningen skall blifva ett sannt uttryck af tidens anda, måste äldre samhällsinstitutioner småningom omsättas i mera tidsenliga former. Allt som är olämpligt för nya förhållanden eller oformligt för nya rättsbegrepp måste förändras, såvida aktning för lagen skall upprätthållas och samhällets sunda utveckling tillgodoses. Nya förhållanden hafva påkallat och påkalla alltjemnt nya stadganden; ty våra lagar äro ännu i vissa hänseenden behäftade med formela fel, som göra dem i tillämpningen dels oklara, dels mindre ändamålsenliga.

Jag har ofta frågat mig sjelf, hvilka äro de lagrum, som bestämma tiden, inom hvilken häktad person skall ställas inför rätta?

Uti 1 Kap. Strafflagen stadgas visserligen att dråpare och andra grofva missgerningsmän skola genast å färsk gerning gripas, i häkte sättas och utan uppskof för rätta ställas, och uti Kongl. Förordningen af den 10 April 1810 föreskrifves, att ransakning öfver häktad person, som inför stadsdomstol ställes för rätta, skall företagas inom åtta dagar från den dag, då arresteringen med orsaken dertill blifvit hos domaren behörigen anmäld, samt att då ordinarie domare å landet får underrättelse om ett till hans åtgärd hörande brottmål, hvori någon person är häktad, och han, i anseende

till laga hinder, finner sig icke kunna inom tre veckor undersökningen företaga, bör han genast vid berörde underrättelses undfående sådant anmäla hos öfverdomstolen, som efter föregången pröfning af de uppgifna hindren, derest de godkännas, eger förordna en skicklig och pålitlig extra domare till målets företagande. Äro emellertid dessa lagstadganden fullt tidsenliga och innebära ej desamma inom sig frön till rättskränkningar, som kunna blifva ganska betänkliga. Som vi veta, finnes det så många anledningar hvarföre personer inmanas i häkte, såsom t. ex. lösdrifverier, betlande m. m. Ofta är likväl häkningsåtgärden öfverlemnad åt personer, hvilka ej hafva den bildning att de med någon säkerhet kunna bedöma huruvida deras förfarande må vara fullt enligt med lagar och författningar. Den medborgerliga friheten kränkes ju ofta härvid på ett upprörande sätt. Det inträffar ej så sällan att personer blifvit häktade, hvilka veckor och månader varit inneslutna inom fängelsets murar innan ransakning företagits och sedan blifvit på grund af omständigheternas kraf frikände. Hvar och huru skall en sådan person vinna upprättelse för den kränkning, som samhället tillfogat honom, och Staten utfå ersättning för sina uppoffringar, är icke lätt att uppgifva; men den omständigheten torde ej förnekas, att våra nuvarande lagstadganden böra omarbetas i den riktning att tiden, inom hvilken häktad person skall ställas under ransakning, förkortas, såväl hvad staden som landet angår; och i detta hänseende vågar jag vördsammast föreslå:

att ransakning med häktad person företages i stad inom 24 timmar och på landet så fort ske kan, men sednast 14 dagar efter häktningen.

Om remiss till Lag-Utskottet får jag vördsammast anhålla.

Stockholm den 25 Januari 1871.

P. Petersson,
från Kronobergs län.